

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **LAVET, s. r. o.**, se sídlem Nad Lesním divadlem 1215/6, Praha 4, zastoupena Mgr. Michalem Šimkům, advokátem se sídlem Spálená 21, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **1. ATS-TELCOM PRAHA a. s.**, se sídlem Trojská 195/88, Praha 7, **2. Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, adresa pro doručování: poštovní schránka 160, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 11. 9. 2007, čj. R128/2007/03-16662/2007/310-Hr, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2008, čj. 62 Ca 49/2007 - 107,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Svoji kasační stížností brojí žalobkyně proti shora uvedenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti v záhlaví označenému rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Tímto rozhodnutím předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže potvrdil rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže čj. S096/2007-00102/2007/550-ZH ze dne 1. 6. 2007 a rozklad podaný žalobkyní zamítl.

[2] Daná kauza má základ ve veřejné zakázce zadané Českou republikou, Ministerstvem vnitra (dále též „zadavatel“), na 101 souprav mobilních laserových měřičů rychlosti. Zakázka byla zadána formou nadlimitního otevřeného řízení podle § 27 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“). Oznámení veřejné zakázky bylo uveřejněno v informačním systému dne 16. 11. 2006 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 18. 11. 2006. V příslušné lhůtě byly zadavateli doručeny tři nabídky, přičemž po jejich posouzení hodnotící komisí rozhodl zadavatel dne 13. 2. 2007 o výběru nejvhodnější nabídky společnosti ATS-TELCOM PRAHA a. s.

[3] Proti rozhodnutí zadavatele podala žalobkyně námitky a následně dne 30. 3. 2007 návrh k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „žalovaný“). Žalovaný dne 1. 6. 2007 vydal rozhodnutí citované v bodě [1], kterým správní řízení podle ustanovení § 118 ZVZ zastavil, neboť neshledal porušení zákona. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí rozklad k předsedovi žalovaného. Předseda žalovaného rozklad zamítl. Ve svém rozhodnutí k jednotlivým námitkám uvedl, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí přehledně a přezkoumatelně popsal proces hodnocení ve vztahu ke kritériu „úspěšnost identifikace registrační značky“ a reagoval na relevantní argumentaci žalobkyně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně uvedl důvody, které vedly zadavatele k vážení navrhovatelem nabízeného přístroje včetně přidavných olověných akumulátorů. Nabízený přístroj byl vážen v takovém stavu, v jakém odpovídal podmínkám zadání, tedy včetně přidavných akumulátorů, se kterými teprve splňoval požadavek zadavatele na minimálně 8 hodin nepřetržitého procesu.

[4] Žalobkyně konečně namítala, že pokud zadavatel neposoudí některou nabídkovou cenu jako mimořádně nízkou ve smyslu § 77 ZVZ a nevyžádá si její zdůvodnění, je povinen v zájmu transparentnosti zadávacího řízení toto své rozhodnutí zdůvodnit ve zprávě o posouzení a hodnocení. K tomu předseda žalovaného uvedl, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí otázkou mimořádně nízké nabídkové ceny zabýval vyčerpávajícím způsobem, pročez na toto odůvodnění v plné míře odkázal. Žalobkyně zde podle předsedy žalovaného konstruuje povinnost zadavatele, která však nevyplývá ani z § 77 ZVZ, ani z žádného dalšího ustanovení téhož zákona. Předpokládaná hodnota veřejné zakázky může být v souvislosti s mimořádně nízkou nabídkovou cenou pouze vodítkem, ale nikoliv jakkoliv závazným měřítkem. Pokud tedy zadavatel neshledal nabídkové ceny jako mimořádně nízké, postupoval zcela transparentně a v souladu se zákonem, když se touto otázkou dále nezabýval a ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek se k ní žádným způsobem nevyjádřil.

[5] Všechny námitky žalobkyně (včetně námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného) byly proto dle předsedy žalovaného bezpředmětné.

[6] Krajský soud se ve svém rozsudku ztotožnil s právními závěry předsedy žalovaného. Tyto závěry obsáhle citoval. Z tohoto důvodu pak také žalobu zamítl.

II.

Shrnutí základních argumentů uvedených v kasační stížnosti

[7] Ve stručné kasační stížnosti žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) uvádí, že stížnost podává z důvodů § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka namítá, že soud nesprávně posoudil tvrzené a prokázané skutečnosti a věc nesprávně zhodnotil. K podpoře svých tvrzení „odkazuje na svá tvrzení a námitky učiněná v předcházejících řízeních.“ Podle názoru stěžovatelky „(již dříve a několikrát předloženého) došlo při přidělení veřejné zakázky k množství chyb a byl porušen zákon. V žalobě napadená rozhodnutí jsou nezákonná a nepřezkoumatelná.“ Neexistenci nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti soud v rozsudku dovozuje v podstatě výlučně z podání a vysvětlení žalovaného. Tvrzení stěžovatelky soud téměř nekomentuje. Všechny zkoumané body a námitky soud uzavírá velmi stručným vyjádřením, že námitkou se žalovaný i jeho předseda řádně zabývali, přezkoumali a postupovali v souladu se zákonem. Takové odůvodnění je však přinejmenším zcela nedostatečné. Není na místě ani sdělení, že námitka nízké nabídkové ceny nebyla v předcházejícím řízení uplatněna. Stěžovatelka na mimořádně nízkou nabídkovou cenu upozorňovala již ve správním řízení, jak žalovaný, tak jeho předseda si mohli všechny skutečnosti řádně ověřit a zabývat se jimi. Stěžovatelka proto shrnuje, že z rozsudku není zřejmé, jak ke svým závěrům soud došel, rozhodnutí soudu má „vážné vady“.

[8] Vyjádření ke kasační stížnosti nebyla podána.

III.

Právní posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že kasační stížnost není z níže uvedených důvodů opodstatněná. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je přitom Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

[10] Stěžovatelka zcela obecně tvrdí důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Skutkovým a právním vymezením žalobních bodů se zabýval rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 20. prosince 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58 (všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž mj. konstatoval, že „[k]onkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciací přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany

jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany. Žalobce je též povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. [...] Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“ (publ. též pod č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně lze tedy uzavřít, že zcela obecné body uplatněné v kasační stížnosti nejsou soudem přezkoumatelné. Tento právní názor vylučuje projednání převážné části zcela obecně formulovaných kasačních námitek stěžovatelky, která jen neurčitě odkazuje na „tvrzení a námitky učiněná v předcházejících řízeních“.

[11] Jedinou konkrétně formulovanou námitkou uplatněnou v kasační stížnosti je stěžovatelčina teze, že není na místě ani sdělení krajského soudu, že námitka nízké nabídkové ceny nebyla v předcházejícím řízení namítnuta. Stěžovatelka upozorňuje, že na mimořádně nízkou nabídkovou cenu upozorňovala již ve správním řízení, jak žalovaný, tak jeho předseda si mohli všechny skutečnosti řádně ověřit a zabývat se jimi. Tato námitka má charakter kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud konkrétně zmínil, že „[p]okud žalobce uvádí, že cena nabídnutá vybraným uchazečem byla podstatně snížena, aniž by došlo ke změně nabízeného zařízení, a dokonce, že vybraný uchazeč přidal do nabídky hodnotící software a cena tak měla být spíš zvýšena, pak je třeba k tomu uvést, že tato námitka nebyla žalobcem uplatněna v rámci správního řízení a jak žalovaný, tak předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže si tyto skutečnosti nemohli ověřit, a proto se nemohly ani stát podkladem pro odůvodnění napadených rozhodnutí“ (s. 10 - 11 rozsudku). Z toho plyne, že krajský soud nijak nezpochybnuje, že stěžovatelka ve správním řízení na mimořádně nízkou nabídkovou cenu upozorňovala. Pokud by soud něco takového tvrdil, bylo by to jistě v rozporu s obsahem správního spisu i s obsahem napadeného rozhodnutí předsedy žalovaného, které se ostatně v bodech 28 a 29 s příslušnou námitkou stěžovatelky uplatněnou v rozkladu vypořádává. Do soudního řízení ovšem stěžovatelka nově vnesla tvrzení o tom, že vybraný uchazeč nabízel stejné zboží jiným subjektům za výrazně vyšší cenu, a to ještě přidal do nabídky podané v rámci předmětného zadávacího řízení hodnotící software, a proto měla být cena spíš zvýšena (s. 6 žaloby). Závěr krajského soudu je v tomto ohledu správný, neboť s tímto tvrzením stěžovatelky uplatněným poprvé v žalobě se vskutku nemohli ani žalovaný, ani jeho předseda ve svých rozhodnutích vypořádat. Rozhodnutí správních orgánů proto nemohla být z tohoto důvodu ani nepřezkoumatelná.

[12] Nejvyšší správní soud dále zvážil přezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu, resp. rozhodnutí předsedy žalovaného, kterou stěžovatelka velmi neurčitým způsobem zpochybnila. Nejvyšší správní soud totiž v souladu s § 109 odst. 3 s. ř. s. není vázán důvody kasační stížnosti mj. tehdy, je-li napadené rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné (§ 103 odst. 1 písm. d)]. Z judikatury vyplývá, že o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu lze hovořit tehdy, není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského

soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené; to platí zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (viz rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44). Obdobně platí, že nezabýval-li se krajský soud řádně uplatněným žalobním bodem a místo toho odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které problematiku, na niž žalobní bod dopadal, vůbec neřešilo, nelze než soudní rozhodnutí zrušit, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (rozsudek ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Azs 391/2004 - 62). Je-li odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost (rozsudek ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 94/2007 - 107). Obdobně je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí (rozsudek ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008 - 76, ve věci *WALMARK, a. s.*).

[13] S ohledem na podobu rozsudku krajského soudu možno říci, že minimální požadavky na svou přezkoumatelnost splňuje. Je pravdou, jak správně uvádí stěžovatelka, že odůvodnění rozsudku je strohé, v podstatné části navíc ve stěžejních částech své argumentace toliko reprodukuje právní názory předsedy žalovaného, ke kterým se soud příklání. Na druhou stranu jsou ovšem právní závěry, k nimž krajský soud dospěl, alespoň v minimální rovině srozumitelné, vyjadřují určitý a odůvodněný právní názor, a proto je nelze prohlásit za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů. Citace a parafráze závěrů předsedy žalovaného navíc mají v rozsudku krajského soudu své místo, neboť stěžovatelka v převážné části své žaloby namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí předsedy žalovaného. Krajský soud těmito citacemi ilustroval, že se předseda žalovaného námitkami zabýval a vypořádal je, z čehož činí správný závěr, že rozhodnutí předsedy žalovaného není nepřezkoumatelné.

[14] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatelka se zákonností právních názorů krajského soudu v kasační stížnosti nijak nepolemizuje, ale jen obecně odkazuje na svá předchozí podání a dosavadní průběh řízení. Nejvyšší správní soud se proto nemohl zabývat otázkou zákonnosti právních názorů obsažených v rozsudku (srov. bod [10] výše a tam cit. právní závěr rozšířeného senátu NSS).

[15] Stěžovatelka se svými námitkami s ohledem na výše uvedené neuspěla; jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

IV.

Náklady řízení

[16] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci

neměla úspěch. Žalovaný měl ve věci úspěch, ve věci mu však nevznikly žádné náklady řízení. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osoby zúčastněné na řízení mají dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud však osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil, a proto rozhodl, že nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2009

Baxa

senátu

JUDr. Josef

předseda